

# Mit álmodhatnak a körút vasportekintetű munkásai?

El mernek-e jutni így a tengerig,  
vagy biztosra mennek elalváskor is,  
villogó szemhéjaik alatt egy balatoni úticéllal?

Beosztják a képzeletet, mint a minimálbért.  
Rántotthúsos szendvicseket, Rákóczi sört csomagolnak,  
árnyékos helyek hiányában a napra terítve a törölközőt,  
ráneheznek a nemzetiség minden súlyával.

Egy lángost kikérnek mégis, sajtos-tejfölösen, megadva a módját.  
Olajos, csillogó szájjal a feleségek irányába csókolnak,  
aztán – felfeküdve rá – munkát adnak a víznek.  
Szabaddá áznak néhány rövid óra alatt.

Egyáltalán, a munkásoknak lehetnek álmaik?

Pál Dániel Levente

# A koporsóban nem lesz anyanyelvem

A koporsóban nem lesz anyanyelvem,  
ahogy születésem előtt se volt,  
s hogy csimpaszkodtam édes anyamellen,  
számban ige, név, anya, nyál összefolyt.

Huszonnyolc, július, nyolcvanvalahány,  
Budapest, Magyarország, Ká-Európa,  
bámult ki anyám a kórház ablakán  
szülési fájdalmaiba kapaszkodva.

Ellobbant szemében a nyáréjszaka,  
száján sóhajok feküdtek keresztbe,  
*sh végre! ésh fiú! ésh túl vagyok rajta!* –  
markolt magához ölébe temetve.

Becézett, dúdolt, szavával ringatott,  
mellét számba tolt, megnyílt a világ,

ittam belőle, egyedül nem vagyok,  
hajnalban sikítva hívta a Kútvölgyi  
kórház éppen ügyeletes orvosát.

Én hánytam, és hánytam, és egyre lilább  
fejű öklendezéseim szennyvize mosta át  
hallgatag folyosók sterilizált falát.

Úgy ébredtem, hogy artikulálatlan  
üvöltés az anyanyelvem, mert minden  
más kijön, keserű epével keverten,  
és hiába iszom életvággyal elkeseredve  
anyám belém kapaszkodó bánatát,  
egyszerűen nem tudom megemészteni  
a felém áradó szeretet semelyik szavát;  
anyám teje meg ahol be, ugyanott ki,  
szinte azonnal, elhörgött csecsemőátkokkal,  
hogy én itt nem leszek soha egy köztetek,  
hagyjatok békén elmenni, emberek!

Mert hiába Ká-Európa, Magyarország,  
én nem fogom szívni a tejben oldódó  
diktatúrárok mézzel erjedő illatát,  
én nem fogok egy tálból cseresznyézni  
sorsukba beletörődő bölcsisekkel,  
vagy a nagycsoportban félbe vágott almát  
falánkan harapni, hogy közben Kádár apánk  
mint fénykép mosolyog ránk a menza falán.

És folytattam volna anyanyelvtelen tiltakozásom,  
de beleájultam anyám felhőkig felhajló  
szeretetébe az utolsó előtti ablakpárkányon.

Onnan estem vissza, Ká-Európa, Magyarország,  
puha öledbe, és ittam nyelvedet, hazám,  
egy ellentmondást nem tűrő infúzióra kötve.

A halálra készültem, mielőtt életre keltem,  
a diagnózisban sem volt sok optimizmus,  
én meg hiába mondtam volna talán,  
szeretlek – élek, halok, bárhogya is legyen,  
még nem volt anyanyelv a nyelvemen,  
és amit aznap éjjel előre láttam,  
az nekem ne legyen! – pláne ne hazám.